

اول ماه مه قابل تغییر نیست!

زنده باد "بهشهر"

اسد گلچینی

چند روز به اول ماه مه مانده است و کشمکش سختی در میان کارگران و مزدوران خانه کارگر ، شوراهای اسلامی رژیم و وابسته های اینها در جریان است. یکی از این موضوعات مورد بحث انتقال اول ماه مه امسال به روز ۱۰ اردیبهشت است. اینها تصمیم گرفته اند و اعلام کرده اند که روز کارگر را در ۱۰ اردیبهشت برگزار خواهند کرد و با استفاده از امکانات خود در تلاش برای متقاعد کردن کارگرانند. اما کارگران به این خواست گردن نمیگذارند. اول ماه مه روز هویتی کارگران در دنیا ست. پادوهای سرمایه داران میخواهند این روز را دور بزنند. گویا امسال این روز مصادف با روزی مذهبی است. این بار با این بهانه میخواهند اول ماه مه را از کارگران بگیرند. میخواهند به جای مراسم و جشن های کارگران و مردم مبارز، سایه مراسم مذهبی و روزی سیاه و وحشت را بر اول ماه هم بکشند.

خانه کارگر همزاد جمهوری اسلامی است و همواره ابزار و ارگانی برای به انحراف کشیدن و کنترل مبارزات کارگری برای رژیم بوده است. در همین راستا و جهت، آنها امسال اول ماه مه را به ۱۰ اردیبهشت انتقال داده اند و کارگران را به تجمع در این روز فراخوان داده اند.

بدیهی است که کارگران مبارز به این فراخوان و به این سیاست ارتجاعی تن نمیدهند. باید خانه کارگر را بیش از پیش رسوا کنیم و اول ماه مه روز جهانی کارگر را به روز حضور کارگران در میدان مبارزه برای اتحاد بین المللی و مبارزه متحد بر علیه این شرایط و علیه این نظام تبدیل کنیم.

کارگران نباید اجازه بدهند که روز اول ماه مه به روزی در ادامه روزهای سیاه و وحشتناک برای جامعه تبدیل شود. روز کارگر باید روز مراسم ها و جشن کارگران باشد. روز نوید رهایی جامعه از چنگ حاکمان سرمایه و همه ظواهر ارتجاعی آن باشد. اول ماه

مه روزی برای قدرت گیری و قدرت نمایی طبقه کارگر و همه مردم آزادیخواه جهان، روز به صدا در آوردن ناقوس نابودی سرمایه داری و روز اتحاد جهانی کارگران است، باید این روز را جشن گرفت. روز اول ماه مه به روزی جاافتاده در جنبش کارگری ایران تبدیل شده است. کارگران ایران در طول حیات جمهوری اسلامی هیچگاه به چنین حقه بازیها و کلاه برداری هایی تن نداده اند. خمینی هم میخواست این روز را از ایام سال پاک کند و همه روزها را روز کارگر خواند. اما نتوانست. اگر در دوران بسیار سیاه و سراسر اعدام و کشتار و جنایت خمینی کارگران به این تن ندادند و توی دهن خمینی زدند. امروز در شرایط قدرتمندی جنبش مردم و کارگران برای سرنگونی این رژیم، خانه کارگر مزدور که چنین تغییری را پیش کشیده است باید بیش از پیش رسوا شود. خانه کارگر با این تصمیم میخواهد اول ماه مه امسال را آنهم در شرایطی که شاهد جنب و جوش بیشتری در میان کارگران هستیم به آرامی و بی دردسر از سر بگذراند. کارگران و حزب کمونیست کارگری این اجازه را به آنها نخواهند داد. آنها میدانند که "بهشهر" نمونه کوچکی از جنبش عظیم کارگران و مردم ایران است. میدانند "شکم گرسنه ایمان ندارد" میدانند که ۲۴ سال است با استثمار وحشیانه و مزد ناچیز بخور و نمیر و سرکوب و زندان و اخراج کارگران و مردم را نگه داشته اند. جنبش و جوش اعتراضی در میان کارگران از هم اکنون آنها را به تکاپو انداخته و میخواهند راهی بیابند تا مبادا اول ماه مه به روز اعتراض کارگران برای پی گرفتن خواستههایشان و به روز اتحاد آنان تبدیل شود. خانه کارگر و شوراهای اسلامی در خلاء وجود تشکل های واقعی کارگری و محرومیت کارگران از حق تشکل و با تلاش برای کنترل رهبران و فعالین کارگری و شناسایی و کنار زدن آنها، امیدوارند بتوانند دستی داشته باشند و چنین تصمیماتی را به پیش برند. اما کارگران مبارز قطعاً به این کلاهبرداری تن نخواهند داد و آنها را رسوا خواهند کرد. روز ۱۰ اردیبهشت روز اعلام شده از سوی خانه کارگر و شرکا به روز اول ماه مه روز جهانی اتحاد کارگران ربطی ندارد. اول ماه مه (برابر با ۱۱ اردیبهشت در ایران) روز جهانی کارگر است. نه یک روز زودتر و نه یک روز دیرتر. این حکم و تصمیم بین المللی کارگران است و کسی نمیتواند آنرا تغییر دهد و بر روی آن خاک بپاشد. خانه کارگر و شوراهای اسلامی مختارند هر روز دیگری را

که می‌خواهند علم کنند. همانطور که برای کمرنگ کردن اهمیت اول ماه مه صحبت از هفته کارگر میکنند. اما دیگر ربطی به روز اول ماه مه روزی که کارگران توانسته اند با مبارزاتشان آنرا وارد تقویم جمهوری اسلامی کنند ندارد و گوش کسی به آنها بدهکار نخواهد بود. در طول حاکمیت جمهوری اسلامی و هر ساله در اول ماه مه نبض کارگران ایران با نبض طبقه کارگر جهانی زده است و این ادامه خواهد داشت.

اول ماه مه روزی بسیار تعیین کننده در زندگی و سرنوشت طبقه کارگر و جنبش کمونیسم کارگری در جهان و ایران بوده است و تا زمانی که این طبقه و جنبش آن وجود دارد روز اول ماه مه روز اتحاد بین المللی برای گفتن نه به سرمایه داری خواهد بود.

در آخر لازمست بر این نکته تاکید داشته باشیم که اول ماه مه امسال همچنین مصادف با اتفاقات مهمی در جهان و ایران بوده است. بنابراین تجمعات و مراسم کارگری در این روز و قطعنامه هایی که در این اجتماعات به تصویب میرسند نمیتواند از این اتفاقات تاثیر نگیرد.

محکومیت جنگ آمریکا بر علیه مردم عراق خواست همه انسانهای آزادیخواه دنیا بوده است. این جنگ و سناریوی سیاهی که برای مردم و کارگران در عراق به ارمغان آوردند، دخالت گری آمریکا برای تغییر رژیمها و سر کار آوردن رژیمهای جنایت کار دیگری برای مردم باید بشدت محکوم شود. جریاناتی شبیه سلطنت طلبان که از آمریکا در این جنگ حمایت کردند و در برابر مردم آزادیخواه دنیا قرار گرفتند و چنین خوابی هم برای ایران میبینند باید محکوم شوند. عراق نمونه ای از نیاز سرمایه داری امروز جهان به سرکردگی آمریکاست (و دیگر دولتها هم اگر مخالفتی با آمریکا دارند بر سر سهمی است که می‌خواهند) عراق امروز در جنگ و کشتار و قتل و جنایت و آوارگی و نابود شدن جامعه و رو آوردن گنبدیده ترین افکار و گرایشات یعنی قوم گرایی و اسلام سیاسی گرفتار آمده است.

این الگو از نظر طبقه کارگر ایران برای مردم در هر جای دنیا و نیز در ایران ، بشدت محکوم است. اگر آمریکا و دولتهای غربی دست از حمایت از جانیان و جنایتکاران حاکم در دنیا بردارند کارگران و مردم میدانند چگونه حکومتشان را انتخاب کنند.

از سوی دیگر هم اکنون شاهد جنب و جوش بیشتری در میان کارگران و در سطح جامعه هستیم. کارگران چیت سازی بهشهر در چند روز اعتصاب و تظاهرات خود نمایی از اراده و قدرت طبقه کارگر ایران و مردم خواهان سرنگونی این رژیم بود. روز هایی از بیان حق طلبی در برابر رژیم سرمایه داران و کارفرماهای جنایتکاری که زندگی حدود ۱ میلیون نفر از کارگران ایران را به بازی گرفته اند. این تعداد از کارگران و خانواده هایشان از ۱ تا ۲۵ ماه حقوق خود را دریافت نکرده اند. میلیونها کارگر همراه خانواده هایشان زیر خط فقر زندگی میکنند و تحت چنین شرایطی حتی تجمعات اعتراضی آنها مورد حمله قرار میگیرد و از حق تشکل واقعی خود و حق اعتصاب محرومند. اما دیدیم بهشهر صدای آزادی و رها شدن از این بردگی مزدی بود و صدای نجات از این نظام و این رژیم ضد کارگری و ضد مردمی.

اول ماه مه فرصتی است تا کارگران در سراسر ایران به کارگران بهشهر درود بفرستند، آنرا حمایت کنند و از نبردشان قدردانی کنند.

۲۷ آپریل ۲۰۰۳

۷ اردیبهشت ۱۳۸۲